



U IME REPUBLIKE HRVATSKE
PRESUDA

Županijski sud u Osijeku, u vijeću sastavljenom od suca Darka Krušlina kao predsjednika vijeća, te sudaca toga suda Drage Grubeše i Miroslava Jukića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Željke Avdić, u kaznenom predmetu protiv opt. ČEDE JOVIĆA, zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZ RH u svezi s člankom 28. OKZ RH, povodom optužnice Županijskog državnog odvjetništva u Osijeku, broj K-DO-52/08., od 04. studnog 2008. godine izmijenjene dana 31. ožujka 2009. godine, nakon održane i zaključne glavne i javne rasprave dana 15. veljače 2010. godine u nazočnosti Zamjenika Županijskog državnog odvjetnika u Osijeku Dragana Poljaka, optuženog Čede Jovića i izabranog mu branitelja u osobi odvjetnika Tomislava Filakovića iz Osijeka, a objavljene dana 18. veljače 2010. godine,

presudio je

OPTUŽENI ČEDO JOVIĆ,

nalazi se u pritvoru Zatvora u Osijeku od 07. srpnja 2008. godine pa nadalje,

kriv je

što je:

u razdoblju od neutvrđenog dana koncem prosinca 1993. do neutvrđenog dana u lipnju 1995., u Dalju i njegovoj okolini, tijekom agresije tzv. JNA na Republiku Hrvatsku i oružane pobune dijela lokalnog srpskog stanovništva protiv ustavnopravnog poretka Republike Hrvatske i tijekom okupacije Dalja, nakon što su navedene postrojbe protjerale većinu nesrpskog stanovništva iz mjesta, u cilju da ga učine etnički čistima srpskim naseljem, a preostale mještane hrvatske i mađarske nacionalnosti prisiljavali na rad i izvrgavali psihičkom i fizičkom zlostavljanju, u činu kapetana JNA, kao zapovjednik postrojbe vojne policije u 35. Slavonskoj brigadi tzv. Vojske Republike Srpske Krajine, protivno odredbama članka 3. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata i odredbama članka 4., 5. i 13. Dopunskog protokola ženevskim konvencijama o zaštiti žrtava ne međunarodnih oružanih

dakle, kršćći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba, iako je to bio dužan. propustio spriječiti da se nečovječno postupa prema civilnom stanovništvu, da mu se nanose ozljede tjelesnog integriteta, da se ubija,

čime je počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po članku 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (OKZ RH) u svezi članka 28. OKZ RH,

pa ga sud temeljem čl. 120. st. 1. OKZ RH

o s u đ u j e

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 5 (PET) GODINA

Temeljem čl. 45. OKZ RH opt. Čedi Joviću se **vrijeme provedeno u pritvoru u razdoblju od 07. srpnja 2008. godine pa nadalje uračunava u izrečenu kaznu zatvora.**

Temeljem čl. 65. OKZ RH prema opt. Čedi Joviću primjenjuje se sigurnosna mjera protjerivanja stranca iz zemlje u trajanju od 5 godina počev od pravomoćnosti presude s tim da se vrijeme izvršenja kazne zatvora ne uračunava u vrijeme trajanja mjere.

Temeljem 122. st. 4. ZKP-a optuženi se u cijelosti oslobađa obveze snošenja troškova kaznenog postupka.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku svojom optužnicom broj K-DO-52/08., od 04. studenog 2008. godine izmijenjene dana 31. ožujka 2009. godine, optužilo je Čedu Jovića da je počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po članku 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (OKZ RH) u svezi članka 28. OKZ RH.

Očitujući se o optužbi opt. Čedo Jović ne smatra se krivim te u svojoj obrani koju je iznosio na kraju dokaznog postupka između ostaloga navodi da je po završetku škole raspoređen u gardijsku brigadu JNA sa sjedištem u Beogradu sve do 1990. godine, a nakon toga u kabinet Saveznog sekretara za narodnu obranu u Vladi SFRJ kao organ sigurnosti vojne službe gdje se zadržao do 29. svibnja 1992. godine. Od 01. lipnja 1992.g. raspoređen je u zonski štab TO Vukovar kao referent sigurnosti gdje se zadržao do 01. juna 1993. godine, a nakon toga ponovno u Beograd na mjesto referenta sigurnosti pri Ministarstvu obrane SRJ gdje je bio do 16. studenog 1993. godine kada je raspoređen u 40. kadrovski centar vojske Jugoslavije koji ga je uputio u 11. korpus vojske tzv. „Republike Srpske Krajine“ koji ga raspoređuje u 35. Slavonsku brigadu u Dalju na dužnost pomoćnika komandanta brigade za bezbednost na kojem mjestu se zadržao do 06. rujna 1995.g. kada se ponovno vraća u Beograd u Odjel bezbednosti Ministarstva obrane gdje se zadržao sve do 2000. godine kada je razvojačen. U Dalj je došao u činu poručnika , a 1994.godine je unaprjeđen u čin kapetana u kojem je činu demobiliziran. Ističe da kada je došao u Dalj 1993. godine je došao na mjesto

dakle, kršćći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba, iako je to bio dužan. propustio spriječiti da se nečovječno postupa prema civilnom stanovništvu, da mu se nanose ozljede tjelesnog integriteta, da se ubija,

čime je počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po članku 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (OKZ RH) u svezi članka 28. OKZ RH,

pa ga sud temeljem čl. 120. st. 1. OKZ RH

o s u đ u j e

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 5 (PET) GODINA

Temeljem čl. 45. OKZ RH opt. Čedi Joviću se **vrijeme provedeno u pritvoru u razdoblju od 07. srpnja 2008. godine pa nadalje uračunava u izrečenu kaznu zatvora.**

Temeljem čl. 65. OKZ RH prema opt. Čedi Joviću primjenjuje se sigurnosna mjera protjerivanja stranca iz zemlje u trajanju od 5 godina počev od pravomoćnosti presude s tim da se vrijeme izvršenja kazne zatvora ne uračunava u vrijeme trajanja mjere.

Temeljem 122. st. 4. ZKP-a optuženi se u cijelosti oslobađa obveze snošenja troškova kaznenog postupka.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku svojom optužnicom broj K-DO-52/08., od 04. studenog 2008. godine izmijenjene dana 31. ožujka 2009. godine, optužilo je Čedu Jovića da je počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po članku 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (OKZ RH) u svezi članka 28. OKZ RH.

Očitujući se o optužbi opt. Čedo Jović ne smatra se krivim te u svojoj obrani koju je iznosio na kraju dokaznog postupka između ostaloga navodi da je po završetku škole raspoređen u gardijsku brigadu JNA sa sjedištem u Beogradu sve do 1990. godine, a nakon toga u kabinet Saveznog sekretara za narodnu obranu u Vladi SFRJ kao organ sigurnosti vojne službe gdje se zadržao do 29. svibnja 1992. godine. Od 01. lipnja 1992.g. raspoređen je u zonski štab TO Vukovar kao referent sigurnosti gdje se zadržao do 01. juna 1993. godine, a nakon toga ponovno u Beograd na mjesto referenta sigurnosti pri Ministarstvu obrane SRJ gdje je bio do 16. studenog 1993. godine kada je raspoređen u 40. kadrovski centar vojske Jugoslavije koji ga je uputio u 11. korpus vojske tzv. „Republike Srpske Krajine“ koji ga raspoređuje u 35. Slavonsku brigadu u Dalju na dužnost pomoćnika komandanta brigade za bezbednost na kojem mjestu se zadržao do 06. rujna 1995.g. kada se ponovno vraća u Beograd u Odjel bezbednosti Ministarstva obrane gdje se zadržao sve do 2000. godine kada je razvojačen. U Dalj je došao u činu poručnika , a 1994.godine je unaprjeđen u čin kapetana u kojem je činu demobiliziran. Ističe da kada je došao u Dalj 1993. godine je došao na mjesto

pomoćnika komandanta brigade za bezbednost, a netko je to zvao i načelnik bezbednosti i imao je slijedeći zadatak i to kontraobavještajni rad, pomoć komandantu u procjenjivanju snaga neprijatelja i tome slično i stručno – specijalističko rukovođenje vojnom policijom. Napominjem da je u Dalju postojalo odjeljenje vojne policije kao stručno-specijalističko rukovođenje vojnom policijom imao je zadatak da komandira odjeljenja vojne policije u Dalju upozna sa novim dokumentima koji stižu npr. potraga po službenoj dužnosti za nekim licem te da vodi brigu o punktovima koje je odjeljenje držao i koje je određivao komandant. On je naime vodio brigu na tim punktovima samo u pogledu šverca cigareta, oružja i bijelog roblja. Nije bio zapovjednik Vojne policije u Dalju, već pomoćnik komandanta brigade za bezbednost. Nikakva zapovjedna funkcija u odnosu na vojnu policiju nije mu bila povjerena, a jedina veza s vojnom policijom bila je da je pružao pomoć u stručnom smislu. U Ul. Jelke Popović broj 40 ili 60 nalazila se tzv. „Šrajberova kuća“ u kojoj se nalazila komanda 35. Slavonske brigade, a i odjeljenje vojne policije. Kada je došao u Dalj zapovjednik vojne policije bio je vodnik prve klase Savić kojemu je nadimak bio „Zemo“ koji je u vojnoj policiji bio do 1994. godine, a nakon toga je odlukom komandanta brigade postavljen Simić Novak i u toj vojnoj policiji su radili Miodrag Kikanović i Radovan Krstinić. Od aktivnih vojnih lica u sastavu Odjeljenja vojne policije u Dalju došli su Radovanović Zoran, stariji vodnik, te Mihajlović Nenad, potporučnik, i nije mu poznato kada su isti došli, ali nisu bili u Odjeljenju vojne policije u vrijeme događaja u kojem je nastradao Antun Kundić. Oni su došli u Odjel vojne policije zato što su školovani vojnici i zbog toga da se više ne događaju takve stvari za koje je naveo da su se događale. Komandant 35. Slavonske brigade bio je Pralica Stojan, potpukovnik, a 1995. godine na njegovo mjesto je došao Nikola Petrović iz garnizona Leskovac. Odjeljenje vojne policije koje je tada bilo smješteno u toj „Šrajberovoj kući“ brojalo je negdje između 10 do 13 ljudi, no to nisu bili redovni vojnici nego su to bili ljudi koji su radili za plaću po ugovoru i oni su obavljali poslove vojnog policajca. U tom odjeljenju osim redovnog sastava bio je i rezervni sastav tako da je to brojalo negdje do 27 ljudi, ali taj rezervni sastav nije bio stalan. Rezervni sastav se pozvao samo onda kada je to bilo potrebno i dok je tamo bio rezervni je sastav dva puta pozvan u sastav te vojne policije i to kada je bio „Bljesak“ i „Oluja“. U svibnju 1995. godine, a poslije „Bljeska“ od strane vojnih policajaca rečeno mu je, a od koga konkretno se ne sjeća, da su napravili neku „pizdariju“, odnosno da su pretukli nekog čovjeka koji ih je vrijeđao na način da im je rekao da će oni proći kao što su prošli i ljudi iz zapadne Slavonije poslije „Bljeska“. To mu je mogao reći Miodrag Kikanović, Novak Simić, Radovan Krstinić a misli i Zoran Vučićević, no nije siguran da li su mu baš sva četvorica njih rekla ili je netko pojedinačno od njih rekao. Kada je ih je pitao kakvu su to „pizdariju“ napravili rekli su da su tog čovjeka tukli, šutirali nogama i da je čovjek nakon toga umro. Po njegovom mišljenju Novak Simić je bio stabilna ličnost, ali je znao u određenim momentima otići iz krajnosti u krajnost, dok je Miodrag Kikanović bio sklon ispadima, „buntovnik i bez razloga i protiv svega i svačega“, Radovan Krstinić mu je djelovao smireno i povučeno. Nisu mu rekli ime i prezime toga čovjeka već je par sati nakon toga k njemu došao mladić, inače veterinar, koji mu je rekao da je u vezi sa kćerkom tog pokojnika kojeg su oni istukli i pitao ga je što je s njim, pa je tom čovjeku to i rekao da je taj čovjek preminuo, a radi se o Antunu Kundiću. Rekao mu je još da mora pričekati da dođu istražni organi da ustanove vrijeme smrti i način smrti. Koliko se sjeća taj događaj se obrađivao u Odjeljenju bezbednosti korpusa i misli da je sastavljena kaznena prijava, a da li je podnesena nije mu poznato. Osobe koje su počinile to djelo u odnosu na Antuna Kundića i dalje su se nalazile u Odjeljenju vojne policije i nisu suspendirane. U odnosu na te osobe posao je trebao odraditi komandant brigade.

Tvrdi da ni u jednom trenutku nije bio zapovjednik vojne policije tzv. „RSK“, a za smrt Antuna Kundića saznao je tek kada mu je od gore spomenutih vojnih policajaca rečeno da su napravili „pizdariju“. Nakon saznanja za tu „pizdariju“ odmah je obavijestio komandanta brigade, pukovnika Stojana Pralicu, a po liniji službe bezbednosti, načelnika Službe bezbednosti pukovnika Dušana Grahovca koji je bio pri korpusu, a koji je bio stacioniran u Vukovaru. Njemu su došli reći da su napravili tu „pizdariju“ zato što je tada bio u kancelariji na svom radnom mjestu, a komandant brigade Pralica je bio na terenu, a nisu imali uspostavljen sistem dežurnog oficira kome bi se takva stvar prijavila. Njemu su za navedeni događaj rekli negdje između 11 i 16 sati al se sjeća da je ekipa za očevid i ljekar iz Vukovarske bolnice došla negdje između 17 i 18 sati toga dana, a uviđaj je vršen sve do u noć jer zna da su koristili i lampe za osvjetljenje. Po njegovoj dojavu iz Vukovara je došao vojni policajac Velimir Maljković koji je vršio kriminalističku obradu u vezi smrti Antuna Kundića, ali nije siguran da li mu je ime Velimir. Nije bio u situaciji da spriječi taj događaj jer nije bio ni upoznat na kojem se zadatku nalaze navedena lica koja su učinila navedeno ubojstvo. Nije im bio niti zapovjednik, niti odgovoran za njihov rad.

35. brigada o kojoj je ovdje riječ sastojala se od četiri bataljuna jedan je bio stacioniran u Sarvašu, drugi u Bijelom Brdu, treći u Dalju, a četvrti u Erdutu. Ta brigada je u to vrijeme mogla imati negdje oko 2.000 ljudi. Kada je došlo do mobilizacije odjeljenje vojne policije od 10 do 13 ljudi prešlo je u vod koji je imao do 27 ljudi i ne zna da li je u toj situaciji Novak Simić prešao u komandira voda ili je ostao i dalje komandir odjeljenja. Komandiru odjeljenja ili komandiru voda vojne policije nadređen je bio komandant brigade, a u to vrijeme je to bio potpukovnik Stojan Pralica.

Navedena „Šrajberova kuća“ je ustvari kuća koja ima kat i prizemlje, ali se pritvor nalazio u posebnoj zgradi u okviru istog dvorišta. Njegova kancelarija nalazila se na katu i u vrijeme događaja prozor njegove kancelarije bio je okrenut ne prema dvorištu već prema Ulici Jelke Popović. Komandir vojne policije imao je svoju kancelariju u istoj zgradi gdje je imao i on i to misli da mu je kancelarija bila u prizemlju te zgrade, a vojni policajci su se nalazili u prijavnici po rasporedu rada, a prijavnica je bila na ulasku u to zajedničko dvorište. Sa Novakom Simićem i svim ostalim ljudima koji su radili u vojnoj policiji, pa i u cijeloj brigadi bio je u korektnim odnosima. Njegova pomoć vojnoj policiji bila je u tome što im je donosio uputstva o radu vojne policije iz Beograda, a on nije bio školovan da im može takva uputstva sam davat jer je on bio školovan vezista bezbednjak.

I prije kritičnog događaja događale su se tzv. „pizdarije“, ali ne takve da bi posljedica bila smrt nego se dešavalo da se ljudi napiju pa su maltretirali pripadnike „radnog voda“, a u „radni vod“ su ulazili ljudi nesrpske nacionalnosti. Zna da je jedan čovjek koji je maltretiran, Ivan Bodza, pa se sjeća slučaja jedne žene čije ime ne zna, iz Dalj planine ali zna da je dobio obavijest da je silovana od pripadnika 35. brigade. Kod takvih teških djela se aktivirao pa je otišao kod te žene koja mu je ispričala što joj se desilo i opisala mu čovjeka koji ju je silovao pred očima četverogodišnje kćerke, ali nije htjela ići s njim na pregled u Vukovarsku bolnicu. Opis tog čovjeka mu je odgovarao opisu jedne osobe koju je već obrađivao zbog sumnje na kazneno djelo krađe, pa je onda obavio razgovor s tim čovjekom koji mu je priznao da je silovao naprijed navedenu ženu, a njegovog imena i prezimena se ne sjeća. Postupio je tada u skladu sa propisima, obradio kompletno slučaj, podnio kaznenu prijavu i prosljedio to načelniku bezbednosti u korpusu. Nije imao ovlaštenja da sam uz kaznenu prijavu to lice privede već je to radio nadležni organ u korpusu. Za manje slučajeve koji se odnose na narušavanje javnog reda i mira nije bio ovlašten da ih procesuiru već je o tim stvarima samo obavještavao komandanta brigade.

Ime Emerik Hudik mu je poznato ali ništa drugo ne zna o eventualnom događaju koji je vezan uz to ime.

On osim ovlasti koje je imao kao pomoćnik za bezbednost nije imao nikakvih drugih, osobito zapovjednik ovlasti, prema drugim jedinicama brigade. „Radna jedinica“ potpadala je pod zapovjedništvo bataljuna za pozadinu, a zapovjednik za pozadinu bio je kapetan prve klase Miodrag Petrović. U 35. Slavonskoj brigadi imali su svakodnevno brifinge, zapovjednik brigade, pomoćnik za pozadinu, načelnik štaba, načelnik personalnog organa i on kao pomoćnik komandanta, a jednom tjedno su imali taj prošireni gdje su bili nazočni zapovjednici samostalnih četa i vodova i komandanti bataljuna. Po uočenim nedostacima, nedisciplini, maltretiranju pripadnika „radnog voda“, po uočavanju je u tom jutarnjem referisanju izvješćivao i zapovjednika brigade, a na tom proširenom sastavu kompletan kolegiji. Što se tiče kontraobavještajnog rada o tome je obavješćivao pukovnika Grahovca. Do tih saznanja o naprijed spomenutim problemima o kojima je izvješćivao na brifinzima nije dolazio osobnim opažanjem nego operativnim radom na terenu. Vojna policija u Dalju u mirno vrijeme imala je status samostalnog odeljenja vojne policije, a u ratnom stanju samostalnog voda vojne policije. Drugih postrojbi vojne policije nije bilo, a jedina veća postrojba u kojoj su bili u sastavu taj vod, odnosno odjeljenje vojne policije bio je 11. bataljun vojne policije 11. korpusa. Po njegovim saznanjima su Kikanović, Krstinić i Simić u svezi smrti Antuna Kundića bili u policiji u Dalju, a pored njih su bili pozvani i Ristić i Petrović, a koja saznanja je imao od komandanta brigade Stojana i od Stevana Ristića koji mu je rekao da su bili u policiji na obavijesnom razgovoru. Za Antuna Kundića saznao je iza 16 sati toga dana kada se događaj odigrao po povratku u kancelariju, a za vrijeme dok je sačinjavao bilješke o informativnim razgovorima koje je vodio sa osobama koje su s područja Slavonije došle na teritorij Dalja, odmah se spustio u prizemlje i vido da je Antun Kundić bez svijesti ali u teškom stanju te je zvao hitnu pomoć i poduzeo radnje o kojima je naprijed govorio.

Tijekom dokaznog postupka kao svjedoci su saslušani Rozalija Kundić, Ivan Bodza, Josip Ledenčan, Emerik Hudžik, Jožef Kremerenski, Mirko Kelava, Željko Čokaš, Goran Medanić, Mario Lazar, Ivan Horvat, Saša Grgur, Savo Klaić, Vladimir Stojkov, Predrag Bojanić, Goran Đukić, Đorđe Jelić, Zdravko Tomašević, Momir Jelić, Stojan Alapović, vještaci medicinske struke dr. Mladen Marcikić i dr. Milanka Mrčela, uz suglasnost stranaka pročitani su iskazi kao svjedoka saslušanih Žarka Štekovića i Milovana Petrovića, izvršen je uvid u putovnicu na ime opt. Čede Jovića, u naredbu za obdukciju, u zapisnike o sekciji broj 24/95 na ime Kundić Antun, u nalog za pretragu osobe, stana i drugih prostorija, u zapisnik o pretrazi stana i drugih prostorija, u potvrde o privremenom oduzimanju predmeta, nalog za pretragu osoba, stana i drugih prostorija, u zapisnike o pretrazi stana i drugih prostorija, u rješenje Općinske uprave Odžaci na ime Kikanović Miodraga o priznatom invaliditetu, u rješenja Odjeljenja za društvene djelatnosti Općinske uprave Odžaci, u nalaz i mišljenje ljekarske komisije za pregled lica obuhvaćenih Zakonom o osnovnim pravima invalida i palih boraca, u rješenje o priznanju prava na dopunsku zaštitu, u uvjerenje o načinu i okolnostima ranjavanja, u zahtjev za liječenje vojnog obveznika Kikanović Miodraga, u obavještenje radi preuzimanja knjižica za povlaštenu vožnju RVI, u uvjerenje o priznatom svojstvu vojnog invalida, u rješenje o odbijanju zahtjeva za boravište u Bogojevu, u izjavu o pripadnosti 35. slavonskoj brigadi, u potvrdu komande 35. Slavonske brigade od 25.07.1994.g., u naredbu broj 371/1 Komandanta 35. slavonske brigade te odluku o određivanju za zastupnika iste komande, u potvrdu komande slavonsko-baranjskog korpusa od 31.05.1993.g., u upitnik kandidata za unapređenje u čin kapetana od 22.08.1994.g., u dopis Tužilaštva za ratne zločine od 08.08.2008.g. i priloge uz iste u vidu naredbe 1071/1, naredbe br. 493-1, naredbe br. 10-

334. u izvještaj o prijemu – predaji dužnosti , traumatološki list na ime Ivana Horvata, u posebno izvješće kao nadopune kaznene prijave te priloge uz istu u vidu službene beleške od 28.05.1995.g. u Pravila službe organa bezbednosti u oružanim snagama SFRJ. u Pravila službe vojne policije oružanih snaga SFRJ, u smrtni list na ime Milovana Petrovića, izvršen je uvid u priklopljeni spis ŽSO broj Krz-42/07 u kaznenom predmetu protiv Novaka Simića i dr., te u omot spisa protiv NN osobe broj Kir-210/00 koji je priklopljen na spis Kio-35/07 i to u dopis na listu 1, u dopis SUP-a Vukovar Okružnom javnom tužilaštvu Beli Manastir od 31.05.1995.g., a vezano uz obavijest o nesretnom slučaju Antuna Kundića, u službenu belešku SUP-a Vukovar od 25.05.1995.g., u dopis kojim se dostavlja zapisnik o uvidaju od 04.05.1995.g., u zapisnik o uvidaju Opštinskog suda u Vukovaru, u naredbu o obdukciji leša, u zapisnik sekcije broj 24/95 , s u spisu br. Krz-42/07, izvršen je uvid u foto dokumentaciju očevida kuće i okućnice obitelji Šrajber u Dalju kao i pomoćnih objekata uz željezničku postaju Dalj, u poziv Mariu Lazaru na radnu obvezu u „žutu kuću“, u foto dokumentaciju očevida objekata i lokacija u kojima su bile zatočene osobe od 1991.g. do 1993. godine, a na kojim se fotografijama vidi i kuća obitelji Šrajber na fotografijama D-1 do D-4, u prvostupanjsku presudu Županijskog suda u Osijeku broj Krz-42/07 od 21. travnja 2008. godine kojom su zbog počinjenih kaznenih djela iz čl. 120.- st. 1. OKZ RH Novak Simić, Miodrag Kikanović i Radovan Krstinić proglašeni krivim i osuđeni na zatvorske kazne, u presudu VSRH broj 1 Kž-791/08 od 03. prosinca 2008. godine kojom je prvostupanjska presuda protiv Novaka Simića, Miodraga Kikanovića i Radovana Krstinića preinačena u pogledu izrečnih kazni zatvora, te je izvršen uvid u Izvode iz KE i PE na ime optuženog.

Analizirajući navode optužbe i uspoređujući iste s navodima iznijete obrane optuženog Čede Jovića s ostalim izvedenim dokazima na glavnoj raspravi nedvojbeno je utvrđeno da je opt. Čedo Jović počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano u čl. 120. st. 1. OKZ RII u svezi s čl. 28. OKZ RH, a na način opisan u izreci ove presude.

Iz obrane opt. Čede Jovića nije sporno da je isti u inkriminiranom razdoblju bio pripadnik 35. Slavonske brigade tzv. „vojske Republike Srpske Krajine“ u činu kapetana i to kao načelnik službe bezbjednosti u istoj, da je zapovjednik voda vojne policije u Dalju bio Novak Simić, te da su između ostalih Miodrag Kikanović i Radovan Krstinić bili pripadnici toga voda vojne policije. Iz obrane optuženog nije sporno da su se prostorije vojne policije nalazile u tzv. „Šrajberovoj kući“ u Dalju (vidljiva u foto dokumentaciji očevida kuće obitelji Šrajber u Dalju koji je sastavni dio priklopljenog spisa Županijskog suda u Osijeku broj Krz-42/07 u koji je sud izvršio uvid), da je znao da su Miodrag Kikanović, Novak Simić i Radovan Krstinić pretukli Antuna Kundića te da je uslijed premlaćivanja isti i preminuo, te da je znao da je kroz inkriminirano razdoblje i prije slučaja premlaćivanja Antuna Kundića bilo maltretiranja pripadnika „radnog voda“ u koji su ulazili ljudi nesrpske nacionalnosti ali što nije imalo za posljedicu smrt, da je znao da je maltretiran Ivan Bodza.

Ovom dijelu obrane optuženog sud je poklonio vjeru cijeneći ju istinitom budući je ista u tom dijelu potvrđena izvedenim dokazima na glavnoj raspravi.

Tako je uvidom u naredbe broj 1071/1 od 13. 12. 1993. godine, te broj 493-1. od 13. svibnja 1994. g. (prileži spisu na listu 255-256), u potvrdu Komande Slavonsko-baranjskog korpusa od 31. 05. 1993.g. (list 241), u upitnik kandidata za unapređenje u čin kapetana od 22.08.1994.g. (list 242 spisa), u naredbu Saveznog ministra za obranu od 28. rujna 1995. godine (list 257), u izvještaj o prijemu – predaji dužnosti od 10.10. 1995. g. (list 258 spisa) nedvojbeno utvrđeno da je opt. Čedo Jović upućen od strane Saveznog ministra za obranu u

35. Slavonsku brigadu na dužnost načelnika za bezbednosno-obaveštajne poslove na kojoj dužnosti je bio od 13. 12. 1993. godine do 28. rujna 1995. godine.

Isto proizlazi i iz iskaza kao svjedoka saslušanih Milovana Petrovića, Gorana Đukića, Žarka Štekovića, Saše Grgura, Save Klajića, Predraga Bojanića (iz iskaza ovih svjedoka proizlazi da je opt. Čedo Jović 35. Slavonskoj brigadi bio na dužnosti načelnika za bezbednosno-obaveštajne poslove).

Iz iskaza kao svjedoka saslušanih Milovana Petrovića, Momira Jelića, Predraga Bojanića, Gorana Đukića, Đorđa Jelića, Saše Grgura, Save Klajića, Ivana Horvata, proizlazi da je Novak Simić bio zapovjednik voda vojne policije, a da su vojni policajci u tome vodu vojne policije između ostalih bili Miodrag Kikanović i Radovan Krstinić.

Iskazima ovog dijela naprijed rečenih svjedoka sud je poklonio vjeru cijeneći iste uvjerljivim i logičnim budući su isti podudarni s navodima naprijed spomenutog dijela obrane opt. Čede Jovića.

Iz iskaza kao svjedoka saslušanih Rozalije Kundić, Ivana Bodze, Josipa Ledenčana, Emerika Hudika, Jožefa Kremenerskog, Željka Čokaša, Gorana Medanića, Đorđa Jelića, Ivana Horvata, Stojana Alapovića, Zdravka Tomaševića, Vladimira Stojkova, Momira Jelića, te iz nalaza i mišljenja vještaka medicinske struke dr. Milanke Mrčela i dr. Mladena Marcikića, kao i pravomoćne presude Županijskog suda u Osijeku (broj Krz-42/07., od 21. travnja 2008. godine, a koja presuda je potvrđena presudom Vrhovnog suda RH broj I Kž-791/08., od 03. prosinca 2008. godine kojom su Novak Simić, Miodrag Kikanović i Radovan Krstinić za predmetno kazneno djelo kao neposredni izvršitelji istog pravomoćno osuđeni s tim što je prvostupanjska presuda preinačena u odluci o kazni na način da su navedenim optuženicima izrečene kazne zatvora povećane, a koja je na glavnoj raspravi pročitana), nedvojbeno je utvrđeno da je Ivan Horvat u razdoblju od prosinca 1993.g. do 31. prosinca 1994. godine u prostorijama vojne policije u tzv. „Šrajberovoj kući“ u Dalju u više navrata nogama obuvenim u vojničke čizme udaran od strane Novaka Simića i nepoznatih vojnih policajaca od kojih udaraca je Ivan Horvat pored više drugih ozljeda zadobio i prijelome II do VI rebra desno i III do VIII rebra lijevo, te prijelom palca lijeve šake s trajnom deformacijom, da je Antun Kundić 03. svibnja 1995. godine nakon što je priveden u prostorije vojne policije u tzv. „Šrajberovoj kući“ u Dalju zbog napuštanja prisilnih radova po dogovoru i zajednički fizički maltretiran na način da ga je Novak Simić ispitivao o razlozima napuštanja radova i pri tome ga snažno udarao šakama i policijskom palicom po čitavom tijelu, a Miodrag Kikanović otvorenim dlanom po licu, da je pri tome Antun Kundić nekoliko puta pao na pod gdje su ga Novak Simić, Miodrag Kikanović i Radovan Krstinić naizmjenice otvorenim dlanovima snažno udarali po ušima sve dok Antunu Kundiću iz ušiju nije potekla krv, da je od tih udaraca Antun Kundić zadobio serijske prijelome IV. do X rebra lijevo i desno, nagnječenje oba plućna krila, krvarenje ispod meke moždane opne, nagnječenje lica, grudnog koša, obje natkoljenice, desne potkoljenice i desnog kuka od kojih je višestrukih ozljeda Antun Kundić i preminuo, da su u razdoblju od 05. do 08. svibnja 1995. godine u prostorijama vojne policije u tzv. „Šrajberovoj kući“ u Dalju u više navrata Novak Simić, Miodrag Kikanović, Radovan Krstinić i drugi nepoznati vojni policajci po dogovoru i zajednički snažno udarali Ivana Bodzu rukama i nogama po čitavom tijelu uslijed čega je ovaj više puta padao na pod i gubio svijest te nekontrolirano vršio nuždu, da su neutvrđenog dana u svibnju 1995. godine u dvorištu zgrade vojne policije u tzv. „Šrajberovoj kući“ u Dalju Karola Kremenerskog nakon što je u istu zgradu bio upućen na rad Novak Simić, Miodrag Kikanović i drugi nepoznati vojni policajci po dogovoru i zajednički snažno udarali rukama i nogama po čitavom tijelu, da

je od tih udaraca Karol Kremenerski zadobio točno neutvrđene ozljede prsnog koša, noge i želudca, zbog kojih ozljeda duže vrijeme nije bio radno sposoban, da je neutvrđenog dana u svibnju 1995.g. na predjelu tzv. „Mišino brdo“ nedaleko od Dalja Radovan Krstinić u srđžbi zbog toga što su oružane snage RH oslobodile zapadni dio Slavonije metalnom šipkom snažno udario po leđima i nogama Josipa Ledencićana uslijed čega je ovaj osjećao posljedice oko mjesec dana, da je neutvrđenog dana u lipnju 1995.g. u prostorijama vojne policije u tzv. „Šrajberovoj kući“ u Dalju Miodrag Kikanović nakon što je bez ikakvog opravdanog razloga privleo civila Emerika Hudika istoga snažno udarao po potkoljenicama nogama obućnim u vojničke čizme te policijskom palicom po leđima u predjelu bubrega.

Iskazima naprijed rečenih svjedoka sud je u naprijed rečenom dijelu njihovih iskaza poklonio vjeru cijeneći ih uvjerljivim i logičnim, dok je nalazima i mišljenju vještaka medicinske struke dr. Milanke Mrčela i dr. Mladena Marcekića poklonio vjeru cijeneći iste nepristranim i stručnim te danim u skladu s pravilima struke. Iskazi su naprijed rečenih svjedoka kao i nalazi vještaka međusobno podudarni i međusobno nadopunjujući, a u suglasnosti su i sa utvrđenjima citirane pravomoćne presude Županijskog suda u Osijeku broj Krz-42/07., od 21. travnja 2008. godinc, a koja presuda je potvrđena presudom Vrhovnog suda RH broj I Kž-791/08., od 03. prosinca 2008. kojom su vojni policajci Novak Simić, Miodrag Kikanović i Radovan Krstinić za predmetno kazneno djelo kao neposredni izvršitelji predmetnog kaznenog djela pravomoćno osuđeni.

Sporna su tijekom postupka bila pitanja zapovjedne uloge optuženog Čede Jovića pripadnicima vojne policije, je li opt. Čedo Jović bio i zapovjednik postrojbe vojne policije u 35. Slavonskoj brigadi tzv. „Vojske Republike Srpske Krajine“, te jesu li mu bili podređeni zapovjednik voda vojne policije Novak Simić i vojni policajci Miodrag Kikanović i Radovan Krstinić te drugi nepoznati vojni policajci, kao i pitanje jesu li i mobilizirani pripadnici radnog voda nesrpske nacionalnosti imali status civilnog stanovništva.

Sadržaj odredbi Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata i to članka 3. kao i Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II) i to članaka 4., 5. i 13. upućuje na nedvojbeni zaključak da i mobilizirani pripadnici radnog voda imaju status civilnog stanovništva. Iz navedenih odredbi jasno slijedi da se njima štite određena temeljna prava civilnog stanovništva, a očigledno je da status civila mogu imati samo osobe koje ne sudjeluju aktivno u neprijateljstvu. Tako iz članka 3. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata proizlazi da se ista odnosi na osobe koje izravno ne sudjeluju u neprijateljstvima uključujući i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje kao i osobe koje su izvan vojnog ustroja zbog bolesti, rana, lišenja slobode ili bilo kojeg drugog razloga. Stoga okolnost što su pripadnici nesrpske nacionalnosti mobilizirani od strane vojne postrojbe za angažman u radnom vodu ne utječe na status tih osoba kao civilnih osoba jer je očigledno da kao pripadnici radnog voda zasigurno nisu aktivno sudjelovali u neprijateljstvu. Takvom zaključku u prilog govori već sam naziv toga voda – radni vod koji naziv nedvojbeno upućuje na zaključak da se radi o vodu koji nije predviđen za aktivno sudjelovanje u neprijateljstvu. S druge strane, na zaključak da mobilizirani pripadnici radnog voda nisu aktivno sudjelovali u neprijateljstvima proizlazi i iz iskaza svjedoka Rozalije Kundić (između ostaloga iz njezina iskaza proizlazi da je njezin suprug Antun Kundić dan kad je odveden na rad bio mobiliziran na radnu obvezu), Ivana Bodze (između ostaloga navodi da je u vrijeme kad je doveden u Šrajberovu kuću bio mobiliziran u radni vod i da je radio u Erdutskim vinogradima), Josipa Ledencićana (između ostaloga navodi da je da su bili pozvani u radni vod i da su išli na Mišino Brdo nositi neke bagremove trupce kako bi zaštitili vikendicu u kojoj su bili smješteni vojni

policajci), Jožefa Kremenerskog (iz kojeg proizlazi da je sa svojim bratom (Palkom Kremenerskim) bio mobiliziran u radni vod). Ivana Horvata (iz čijeg iskaza proizlazi da je kao pripadnik radnog voda odveden u Šajberovu kuću u kojoj je bila smještena vojna policija), Save Klaića (iz čijeg iskaza proizlazi da je vidio dok je radio na mjestu referenta za bezbjednost civile koji su bili u radnom vodu i koji su radili poslove vezano za donošenje drva i druge radove, te da se radilo o pripadnicima radnog voda koji su bili Hrvati i Madari iz Planine i Dalja).

Glede pitanja uloge optuženog Čede Jovića, je li isti bio i zapovjednik postrojbe vojne policije u 35. Slavonskoj brigadi, te je li kao takav bio nadređen zapovjedniku voda vojne policije Novaku Simiću te između ostalih vojnih policajaca i vojnim policajcima Miodragu Kikanoviću i Radovanu Krstiniću, sud nije povjerovao navodima obrane optuženog Čede Jovića iz kojih proizlazi da nije bio i zapovjednik vojne policije u Dalju, te da mu u odnosu na vojnu policiju nije bila povjerena nikakva zapovjedna funkcija, niti je bio odgovoran za njihov rad nego je on samo pomagao vojnoj policiji u tome što im je donosio uputstva o radu vojne policije iz Beograda, cijeneći ju neuvjerljivom i nelogičnom te je očigledno usmjerena izbjegavanju njegove kaznene pravne odgovornosti.

Neuvjerljivost ovog dijela obrane opt. Čede Jovića proizlazi iz izvedenih dokaza na glavnoj raspravi. Naime, iz iskaza kao svjedoka saslušanih Saše Grgura, Save Klaića, Ivana Bodze, Mirka Kelave, Vladimira Stojkova, Momira Jelića, Predraga Bojanića, Đorda Jelića, Željka Čokaša, Gorana Medanića i Ivana Horvata proizlazi da je upravo opt. Čedo Jović bio zapovjednik postrojbe vojne policije u 35. Slavonskoj brigadi tzv. „Vojske Republike Srpske Krajine“, te da je bio nadređen Novaku Simiću zapovjedniku voda vojne policije, a time i Miodragu Kikanoviću i Radovanu Krstiniću.

Tako kao svjedok saslušani Saša Grgur između ostaloga navodi da je bio u vojnoj policiji, da je komandir voda vojne policije bio Novak Simić, a komandant vojne policije u komandi u Dalju je bio kapetan Čedomir Jović koji je bio i načelnik za sigurnost, te da je opt. Čedo Jović zapovjedi davao Novaku Simiću koji ih je njima prosljeđivao, da im je Novak Simić govorio da je glavni okr. Čedo Jović iz čega je zaključio da Čedo Jović bio komandant odnosno zapovjednik vojne policije, iako njemu opt. nikada nije izdao zapovijed niti je čuo da je opt. izdao zapovijed nekome od njegovih kolega.

Kao svjedok saslušani Savo Klaić u svome iskazu između ostaloga navodi da je on za vrijeme tzv. „Krajine“ u Dalju bio referent bezbjednosti, da je zapovjednik vojne policije bio opt. Čedo Jović koji je bio i načelnik bezbjednosti u 35. Slavonskoj brigadi u Dalju, zna da je vodom vojne policije zapovijedao Novak Simić, a da je narednja primao od opt. Čede Jovića, te da je čuo kada je Čedo Jović izdavao narednja Novaku Simiću, a koje su se odnosile kao npr. da je rekao Simiću da na porti ne može biti ta osoba ili neka druga ili da je trebalo organizirati prijevoz nekog vozila odnosno pratnju za isto ili slično, te da je čuo samo usmene zapovjedi optuženog upućene Novaku Simiću, da nije vidio nikakvo rješenje ni naredbu iz koje bi bilo vidljivo da je optuženi postavljen na tu dužnost, te da je zaključio da je opt. bio zapovjednik vojne policije .

Kao svjedok saslušani Vladimir Stojkov između ostaloga navodi da je bio mobiliziran u rezervni sastav vojne policije, da je vojna policija pripadala 35. Slavonskoj brigadi, a da misli da je glavni za sve u vojnoj policiji bio opt. Čedo Jović, pripadnik JNA iz razloga što je vjerojatno davao naredbe svojim podređenim, da mu nikad zapovjedi nije izdao opt. Čedo Jović, da nije vidio nikakav dokument iz kojeg bi proizlazilo svojstvo optuženog kao

zapovjednika vojne policije, da je za rezervni sastav vojne policije bio nadležan „Đordila“ koji se zove Đorđe Milanović od kojega je dobivao zapovjedi, te da misli da je glavni za sve u vojnoj policiji bio opt..

Kao svjedok saslušani Momir Jelić između ostaloga navodi da je bio u rezervnom sastavu vojne policije, da je zapovjednik rezervnog sastava bio Đorđe Milanović, a potom Dragoljub Trbić, da zna da je opt. Čedo Jović bio jedan od zapovjednika vojne policije, a ne zna da li je on bio glavni, da pri tome misli na profesionalni sastav, a da tako misli zato što su se dečki prema njemu tako odnosili, a to je zaključio zato što su bili u istoj zgradi i rezervni i profesionalni sastav.

Kao svjedok saslušani Predrag Bojanić između ostaloga navodi da je 1995.g. prvotno pristupio vojnoj policiji u Dalju, da je zapovjednik vojne policije bio okr. Čedo Jović, oficir JNA koji ga je osobno primio na prvi razgovor kada je došao kada je razgovarao o uvjetima rada u vojnoj policiji, kolika je ugovorna plaća i koliko se radi, da je zapovjednik voda profesionalnog sastava vojne policije bio Novak Simić, da od optuženog nikada nije dobio izravnu zapovijed dok od Simića je, da je optuženi obnašao funkciju oficira za bezbednost u brigadi, da je zapovjedniku voda Simiću zapovjednik bio Čedo Jović, da zaključuje da je Čedo Jović bio zapovjednik vojne policije iz razloga što ga je isti primio na razgovor, gdje su razgovarali o uvjetima rada, plaći, a s druge strane je imao i veći čin od Simića, da nikada nije vidio dokumente u kojima bi pisalo da je optuženi zapovjednik vojne policije.

Kao svjedok saslušani Đorđe Jelić između ostaloga navodi da je ušao u rezervni sastav vojne policije u Dalju 1994. godine, da je zapovjednik cijele vojne policije bio opt. Čedo Jović, da je primao zapovjedi od Đorđa Milovanovića, a da mu osobno opt. Čedo Jović nije izdao nikakvu zapovijed niti je vidio da bi optuženi davao kakvu zapovijed Đorđu Milovanoviću, ne može objasniti kako je došao do zaključka da je optuženi glavni u vojnoj policiji.

Kao svjedok saslušani Ivan Bodza između ostaloga navodi da je opt. bio zapovjednik vojne policije jer kada su ga ispitivali i tukli policajci Simić, Kikanović, Ristić i Krstinić su mu isti znali reći da ako neće govoriti će ići kod komandira Čede, a tako su zvali opt. Čedu Jovića, da je Čedo Jović imao svoju kancelariju na katu u Šrajberovoj kući, da su do njegove kancelarije bile sobe za ispitivanje gdje je ispitivan, da je po ispitivanju kod tih policajaca isti taj dan popodne ili sutradan dopodne ponovno ispitivan o istim okolnostima, a o čemu je optuženi imao pismeno izvješće jer je žutom trakom bilo prevučeno ono što optuženom nije bilo jasno iz tih izvješća o ispitivanju, a koje su izvješće očigledno sačinjavali policajci koji su ga prethodno bili ispitivali i tukli, da ga je opt. maltretirao pitanjima u smislu da ga je pitao zašto je išao u Madarsku, zar nema što jesti u „Krajini“, da je tamo išao i sastajao se s „ustašama“ i tome slično, a da ga pri tome nije tukao, da ne zna je li optuženi bio nazočan u svojoj kancelariji kad su ga ovi policajci tukli prilikom ispitivanja ali je svakako mogao vidjeti u kakvom je bio stanju kada su ga kod njega dovodili na razgovor, da je od batiranja imao ozlijeđenu lijevu nogu, prednji dio stomaka, leđa, lijevu stranu glave, zatvoreno oko, da nakon što ga je Čedo Jović pitao kad je vidio kako izgleda što mu se dogodilo mu jednostavno nije smio reći jer se bojao i ne zna što su oni razgovarali kad su bili sami u kancelariji i je li što na tom zapisniku bilo napisano, da razlog zašto se Čedi Joviću nije požalio na postupanje policajaca koji su ga tukli prilikom ispitivanja je bio taj što se bojao jer je oko njega bilo 20 „tigrova“ koji su jedva čekali da ga ubiju tako reći, tako da se nije imao kome požaliti.

Kao svjedok saslušani Mirko Kelava između ostaloga navodi kako mu je poznato da je zapovjednik vojne policije u Dalju bio poručnik Čedo kojega je vidao 1993.g. u prostorijama gdje je tada bila vojna policija, a to je bio zadržni dom, a kasnije se vojna policija izmjestila u kuću Zlatka Šrajbera, pa ga je i tamo vidao i to 1995.g. kada je doveden na neko ispitivanje. a da je Čedo bio zapovjednik vojne policije to je saznao iz pogovora, zna da je 1995. godine kada je s ostalim mještanima doveden u „Šrajberovu kuću“ čuo da vojni policajci pričaju da čekaju Čedu, da je nakon sat vremena on i došao obučen u maskirnu uniformu te im održao jedno predavanje da ne smiju izostajati s ratne uzbune i slično, a zatim je pozvao Stevu Ristića koji je došao kamionom i vratio ih na mjesto gdje su spavali, da zna da se radilo o aktivnom oficiru bivše JNA za kojega misli da je bio nadređen Novaku Simiću, da su svi u radnom vođu, a bilo ih je sto, pričali da je opt. bio zapovjednik vojne policije.

Kao svjedok saslušani Željko Čokaš između ostaloga navodi da je bio zatočen u Dalju od 03. listopada 1994.g. do 24. listopada 1994. godine, te da je dok je bio zatočen dolazio i optuženi Čedo Jović koji je po činu bio kapetan i ostali su ga oslovljavali sa „Čedo“ te je zaključio da je on njihov pretpostavljeni, da je zaključio da je optuženi pretpostavljen tim drugim osobama iz razloga što je imao viši čin od tih drugih osoba, te da je bio na ispitivanju kod optuženog.

Kao svjedok saslušani Goran Medanić između ostaloga navodi da je bio pripadnik „radnog voda“, te da je za optuženog Čedu Jovića čuo da se po selu pričalo kako je on glavni u vojnoj policiji, da ga je vidio koji puta u prolazu i tada mu je rečeno da je to Čedo Jović ali s njim nije imao nikakvih kontakata.

Kao svjedok saslušani Ivan Horvat između ostaloga navodi da je Novak Simić bio komandir vojne policije u Dalju, te da je iznad sebe imao pretpostavljenu osobu po nadimku „Čedo“, za kojega misli da bi se mogao zvati Čedomir Jović, a poznato mu je da je optuženi bio pretpostavljen Simiću jer je to čuo u zatvoru.

Naprijed rečenim svjedocima, i to ovom dijelu gdje govore o ulozi optuženog Čede Jovića u vojnoj policiji, sud je poklonio vjeru cijeneći takove navode svjedoka istinitim i uvjerljivim.

Ovi su dijelovi iskaza naprijed navedenih svjedoka u bitnome međusobno podudarni i nedvojbeno govore o ulozi opt. Čede Jovića kao zapovjednika postrojbe vojne policije u 35. Slavonskoj brigadi tzv. „Vojske Republike Srpske Krajine“. Svi navedeni svjedoci, svaki sa svojim razlozima, iskazuju svoja saznanja o činjenici da je „glavni“ u vojnoj policiji u Dalju bio opt. Čedo Jović i da je kao takav bio nadređeni zapovjedniku voda vojne policije Novaku Simiću. Očigledno je, s obzirom na ovakav zaključak navedenih svjedoka, da se upravo opt. Čedo Jović sam svojim držanjem kao i činjenicom da je u 35. Slavonskoj brigadi tzv. „Vojske Republike Srpske Krajine“ obnašao dužnost pomoćnika komandanta brigade za bezbednost, postavljao u odnosu prema drugim pripadnicima vojne policije i kao zapovjednik postrojbe vojne policije, te da su drugi pripadnici vojne policije kao i mobilizirani pripadnici radnog voda opt. Čedu Jovića sa svoje strane doživljavali kao zapovjednika vojne policije koji je nadređen i zapovjedniku voda vojne policije Novaku Simiću, da je opt. Čedo Jović očigledno imao stvarnu zapovjednu vlast nad postrojbom vojne policije u 35. Slavonskoj brigadi. Okolnost što svjedoci samo zaključuju da je opt. bio i zapovjednik postrojbe vojne policije i da nitko od istih nije primio zapovijed od opt., niti je vidio pisanu zapovjed o postavljanju na dužnost zapovjednika postrojbe vojne policije, irelevantna je za zaključak, a s obzirom na držanje opt. (o kojem nastavno slijedi), o ulozi opt. kao zapovjednika iste. Očigledno je da se

opt. u odnosu na postrojbu i pripadnike vojne policije držao kao zapovjednik i da su ga ostali pripadnici vojne policije i doživljavali kao svog stvarnog zapovjednika.

Na ovakvu stvarnu zapovjednu ulogu optuženog Čede Jovića u postrojbi vojne policije upućuje i sadržaj službene zabilješke sačinjene 28.05.1995.g. od strane tadašnjeg službenika Stanice milicije Dalj, Dragana Močića i Miodraga Miljevića na okolnosti intervencije koju je prijavila mještanka Dalja Marija Erdec (list 413 spisa), a iz koje je bilješke vidljivo da su pripadnici Stanice milicije Dalj postupali prema Đorđu Čaloševiću pripadniku vojne policije u sastavu Komande 35. brigade tzv. „Vojske Krajine“ smještene u Dalju kojom je zapovijedao opt. Čedo Jović u kojoj se u četvrtom odlomku definira Čedu Jovića kao „starješinu“ u jedinici.

Nadalje na ovakvu stvarnu zapovjednu ulogu opt. Čede Jovića naprijed navedene postrojbe vojne policije, a time i ispravnost zaključka saslušanih svjedoka Saše Grgura, Save Klaića, Ivana Bodze, Mirka Kelave, Vladimira Stojkova, Momira Jelića, Predraga Bojanića, Đorđa Jelića, Željka Čokaša, Gorana Medanića i Ivana Horvata u pogledu činjenice da je opt. bio stvarni zapovjednik vojne policije, upućuje i dio obrane opt. Čede Jovića u kojoj opisuje okolnosti saznanja za smrt Antuna Kundića, te način postupanja po saznanju za silovanje žene iz Dalj Planine.

Naime, optuženi u svojoj obrani između ostaloga navodi da su ga negdje u svibnju 1995.g., a poslije „Bljeska“ vojni policajci izvijestili da su napravili neku „pizdariju“, da su pretukli nekog čovjeka koji ih je vrijeđao na način da im je rekao da će oni proći kao što su prošli i ljudi iz Zapadne Slavonije a poslije „Bljeska“, da je moguće da su mu to mogli reći Miodrag Kikanović, Novak Simić, Radovan Krstinić, a misli i Zoran Vučićević, da su mu oni na upit kakvu su to „pizdariju“ napravili isti rekli da su tog čovjeka tukli, šutirali nogama i da je čovjek nakon toga umro, te su mu rekli da su ga tukli i rukama i nogama.

S obzirom na činjenicu da je tijekom postupka nedvojbeno utvrđeno da je Novak Simić bio zapovjednik voda vojne policije, a da su vojni policajci bili Miodrag Kikanović i Radovan Krstinić (a koja činjenica je nedvojbeno utvrđena i pravomoćnom presudom Županijskog suda u Osijeku broj Krz-42/07, a koji je spis priklopljen ovom spisu i u koji spis je sud izvršio uvid na glavnoj raspravi) postavlja se pitanje zašto bi zapovjednik voda vojne policije te pripadnici toga voda uopće pristupali optuženom Čedi Joviću prijaviti mu „pizdariju“ koju su napravili ako opt. Čedo Jović nije imao nikakve veze sa vojnom policijom 35. Slavonske brigade. Odgovor na to pitanje leži u činjenici što su navedene osobe bile dužne prijaviti „pizdariju“ koju su učinili (premlaćivanje do smrti Antuna Kundića) svome neposredno nadređenom starješini, a to je očigledno bio upravo opt. Čedo Jović. Navodi opt. Čede Jovića da su oni to prijavili njemu iz razloga što je tada bio u kancelariji na svom radnom mjestu dok je komandant brigade bio odsutan neuvjerljivi su i nelogični te su očigledno sračunati na izbjegavanje njegove kazneno pravne odgovornosti. Ovakva ocjena ovih navoda obrane opt. Čede Jovića jasno proizlazi kako iz naprijed citirane službene zabilješke sačinjene 28.05.1995.g. od strane tadašnjeg službenika Stanice milicije Dalj, Dragana Močića i Miodraga Miljevića, tako i iz iskaza saslušanih svjedoka Saše Grgura, Save Klaića, Ivana Bodze, Mirka Kelave, Vladimira Stojkova, Momira Jelića, Predraga Bojanića, Đorđa Jelića, Željka Čokaša, Gorana Medanića i Ivana Horvata (iz čijih iskaza proizlazi da je upravo opt. bio zapovjednik vojne policije u „35. brigadi“), te je stoga sasvim jasno da su pripadnici voda vojne policije koji su napravili „pizdariju“ istu išli prijaviti svom nadređenom zapovjedniku. Očigledno je naime, da svaki zapovjednik postrojbe mora imati puni nadzor i kontrolu u svom području zapovijedanja koji je povezan i sa odgovornošću za postupke njemu

podređenih osoba. Pretpostavka za jedan takav nadzor svakako je i dobra informiranost zapovjednika o tome što čine njemu podređeni, a što sa svoje strane pretpostavlja da je zapovjednik uspostavio i da održava stalni sustav izvještavanja njemu podčinjenih. U konkretnom slučaju, imamo li u vidu od samog opt. opisano držanje njemu podčinjenih vojnih policajaca koji su napravili „pizdariju“, očigledno je da je takav sustav bio i uspostavljen i održavan i da je na koncu opt. Čedo Jović imao puni nadzor i kontrolu u tom svom području zapovijedanja vojnom policijom 35. Slavonske brigade vojske tzv. „Republike Srpske Krajine“ što znači i da je bio stvarni zapovjednik iste.

U tom pravcu govori i činjenica da je optuženi bio izvješćivan i o drugim kaznenim djelima pripadnika vojne policije ili vojske (sam okr. navodi u svojoj obrani kako je znao za maltretiranje Ivana Bodze i da se znalo dešavati da se ljudi napiju pa maltretiraju pripadnike radnog voda) što samo dodatno potvrđuje zaključak da je opt. imao uspostavljen sustav izvješćivanja njemu podređenih koji je funkcionirao i koji mu je omogućavao da bude dobro informiran o tome što rade njemu podčinjeni. Tako opisujući svoje postupanje u svezi saznanja za počinjenje kaznenog djela silovanja opt. između ostaloga navodi da se sjeća slučaja jedne žene čije ime ne zna, iz Dalj Planine ali zna da je dobio obavijest da je silovana od pripadnika 35. brigade. Kod takvih teških djela se aktivirao pa je otišao kod te žene koja mu je ispričala što joj se desilo i opisala mu čovjeka koji ju je silovao pred očima četverogodišnje kćerke, ali nije htjela ići s njim na pregled u Vukovarsku bolnicu. Opis tog čovjeka mu je odgovarao opisu jedne osobe koju je već obrađivao zbog sumnje na kazneno djelo krađe, pa je onda obavio razgovor s tim čovjekom koji mu je priznao da je silovao naprijed navedenu ženu, a njegovog imena i prezimena se ne sjeća. Postupio je tada u skladu sa propisima, obradio kompletno slučaj, podnio kaznenu prijavu i prosljedio to načelniku bezbednosti u korpusu. Nije imao ovlaštenja da sam uz kaznenu prijavu to lice privede već je to radio nadležni organ u korpusu. Za manje slučajeve koji se odnose na narušavanje javnog reda i mira nije bio ovlašten da ih procesuirá već je o tim stvarima samo obavještavao komandanta brigade.

Upravo ova dojava opt. Čedi Joviću o počinjenju kaznenog djela, ovo postupanje opt. Čede Jovića na dojavu o počinjenom kaznenom djelu silovanja od strane pripadnika 35. brigade, kada po dojavi osobno poduzima sve radnje kako bi se počinitelj toga djela pronašao, kao i radnje da se počinitelj ne sakrije, da je prikupio sve obavijesti od značaja za uspješno vođenje kaznenog postupka, ukazuje na njegovu ulogu stvarnog zapovjednika vojne policije u 35. Slavonskoj brigadi tzv. Vojske Republike Srpske kojem su bili podređeni ostali vojni policajci, a između ostalih i Novak Simić kao zapovjednik voda vojne policije, a samim time i vojni policajci Miodrag Kikanović i Radovan Krstinić. Jer zašto bi se inače opt. uopće izvješćivalo o počinjenju toga kaznenog djela i zašto bi se opt. angažirao na naprijed opisani način ako sa djelatnostima vojne policije u 35. Slavonskoj brigadi nije imao nikakve veze osim, kako to opt. navodi u svojoj obrani, kontraobavještajnog rada, pomoći komandantu u procjenjivanju snaga neprijatelja i tome slično i stručno – specijalističko rukovođenje vojnom policijom koje se ogledalo u tome da komandira odjeljenja vojne policije u Dalju upozna sa novim dokumentima koji stižu npr. potraga po službenoj dužnosti za nekim licem te da vodi brigu o punktovima koje je odjeljenje držao i koje je određivao komandant. Očigledno je da je opt. Čedo Jović izvješćivan o takvim događanjima jer je bio zapovjednik postrojbe vojne policije i da s tim u svezi postupá kao zapovjednik iste te, a što je naprijed već rečeno vezano za postupanje opt. u slučaju smrti Antuna Kundića, da je opt. Čedo Jović doista uspostavio i održavao stalni sustav izvještavanja, da je isti funkcionirao budući su vojni policajci i vojska

izvješćivali opt. o svome postupanju i da je na koncu opt. Čedo Jović imao puni nadzor i kontrolu u tom svom području zapovijedanja vojnom policijom.

Slijedom iznijetog nedvojbeno je utvrđeno iz naprijed izvedenih dokaza da je opt. Čedo Jović bio zapovjednik vojne policije u 35. Slavonskoj brigadi tzv. vojske „Republike Srpske Krajine“, da je imao faktičnu zapovjednu moć u postrojbi vojne policije koje zapovjedne moći je bio svjestan budući je istu i prakticirao, da su tu faktičnu zapovjednu moć prihvaćali i vojni policajci u postrojbi vojne policije u 35. Slavonskoj brigadi i da je kao takav bio nadređen Novaku Simiću, komandiru voda vojne policije te vojnim policajcima toga voda uključivo i Miodraga Kikanovića i Radovana Krstinića.

S druge strane na zaključak da je opt. Čedo Jović bio stvarni zapovjednik postrojbe vojne policije u 35. Slavonskoj brigadi tzv. „Vojske Republike Srpske Krajine“ i da je kao takav bio nadređen zapovjedniku voda vojne policije Novaku Simiću, a time i vojnim policajcima Miodragu Kikanoviću Radovanu Krstiniću proizlazi i iz odredbi Pravila službe organa bezbjednosti u oružanim snagama SFRJ i iz Pravila službe vojne policije oružanih snaga SFRJ.

Naime, u točki 16 glave II. Pravila službe organa bezbjednosti u oružanim snagama SFRJ propisano je da je organ bezbjednosti neposredno podčinjen starješini komande jedinice, ustanove ili štaba oružanih snaga u čijem se formacijskom sastavu nalazi i za svoj rad mu i odgovara. Nadalje u točki 23. iste glave propisano je da zapovjednik organa bezbjednosti rukovodi u stručnom pogledu jedinicom vojne policije, da predlaže starješini komande upotrebu jedinice vojne policije i odgovoran je za stanje i aktivnost te jedinice te je starješini komande odnosno jedinice i odgovoran za stanje i aktivnost te jedinice (vojne policije). Nadalje je ovom točkom propisano da u rukovođenju jedinicom vojne policije starješina organa bezbjednosti ima prava i dužnosti koje imaju starješine vodova i službi u rukovođenju jedinica rodova i službi. Glavom IV ovih Pravila službe propisana su ovlaštenja i obveze starješina u organima bezbjednosti u vršenju službe. Između ostalog u točki 43. je propisano da kada su u pitanju krivična djela iz nadležnosti vojnih sudova za koja se goni po službenoj dužnosti ovlaštene starješine organa bezbjednosti mogu osobu lišiti slobode i bez odlaganja privesti istražnom sudu vojnog suda ili najbližoj vojnoj jedinici, točkom 45. je propisana mogućnost organa bezbjednosti za određivanjem pritvora prema osobi osnovano sumnjivoj za počinjenje kaznenog djela iz nadležnosti vojnih sudova. Glavom V Pravila službe uređeno je postupanje organa bezbjednosti u krivičnom postupku, pa je točkom 52. propisano da su kod postojanja osnovane sumnje da je počinjeno kazneno djelo iz djelokruga organa bezbjednosti starješina organa bezbjednosti je dužan da poduzme potrebne mjere da se pronađe počinitelj kaznenog djela da se isti ne sakrije ili ne pobjegne, da se otkrivaju i osiguraju tragovi kaznenog djela i predmeti koji mogu poslužiti kao dokaz kao i da se prikupe sva obavještenja od koristi za uspješno vođenje krivičnog postupka.

Točkom 13 glave II Pravila službe vojne policije oružanih snaga SFRJ propisano je da vojnom policijom u stručnom pogledu rukovodi starješina organa bezbjednosti vojne jedinice u čijem se formacijskom sastavu nalazi jedinica vojne policije. Starješina organa bezbjednosti vojne jedinice predlaže starješini vojne jedinice upotrebu jedinica vojne policije i odgovoran je za borbenu gotovost jedinice vojne policije i izvršavanje zadataka. U rukovođenju jedinicom vojne policije starješina organa bezbjednosti ima prava i dužnosti koje imaju starješine rodova i službi vojne jedinice u rukovođenju jedinicama rodova i službi.

Upravo činjenica stručnog rukovođenja vojnom policijom od strane starješine organa bezbjednosti, te odgovornost starješine organa bezbjednosti za aktivnosti koje poduzima u tom smislu stručnog rukovođenja vojnom policijom, ukazuje na zaključak o zapovjednoj ulozi starješine organa bezbjednosti nad postrojbom vojne policije, da je vojna policija ustvari sredstvo u rukama starješine organa bezbjednosti, te da starješina organa bezbjednosti ustvari rukovodi tim sredstvom (vojnom policijom), da je odgovoran za rad vojne policije, a da je s druge strane to sredstvo (vojna policija) podređen starješini organa bezbjednosti. S obzirom na sadržaj naprijed citiranih odredbi Pravila službe stoga je i jasno zašto o ulozi opt. Čede Jovića kao zapovjednika postrojbe vojne policije iskazuju svjedoci Saša Grgur, Savo Klaić, Ivan Bodza, Mirko Kelava, Vladimir Stojkov, Momir Jelić, Predrag Bojanić, Đorđe Jelić, Željko Čokaš, Goran Medanić i Ivan Horvat (iz kojih iskaza proizlazi da je upravo opt. Čedo Jović bio zapovjednik postrojbe vojne policije u 35. Slavonskoj brigadi tzv. „Vojske Republike Srpske Krajine i da je kao takav bio nadređen i zapovjedniku voda vojne policije Novaku Simiću), te je također jasno zašto se upravo opt. Čedi Joviću obraćaju vojni policajci koji su napravili „pizdariju“ i do smrti pretukli Antuna Kundića, zašto se o maltretiranju pripadnika radnog voda, silovanju ženske osobe (o čemu sve u svojoj obrani iskazuje opt.) izvješćuje optuženog, te je jasno da se sve to čini iz razloga što opt. očigledno ima faktičnu zapovjednu moć, iako mu formalno nije bila povjerena zapovjedna funkcija u odnosu na zapovijedanje postrojbom vojne policije.

Što se tiče kao iskaza svj. saslušanog Stojana Alapovića, a iz kojeg proizlazi da je sudjelovao u kriminalističkoj obradi događaja u kojem je smrtno stradao Antun Kundić, te da je u toj obradi sudjelovao i Boris Plavšić, da je bio nazočan obdukciji mrtvog tijela Antuna Kundića, te da je tom prilikom ustanovljeno da je uzrok smrti ustvari srčani infarkt, sud istom nije povjerovao. Ovaj iskaz je u suprotnosti sa sadržajem dopisa SUP-a Vukovar od 31.05. 1995.g. (prileži listu 6 i 7 spisa Kir-210/00 koji se nalazi priklopljen u spisu Krz-42/07. Županijskog suda u Osijeku), te službenoj belešci SUP-a Vukovar od 25.05.1995.g. (list 13 naprijed citiranog spisa), zapisniku o uvidaju (list 15 istog naprijed citiranog spisa), naredbu o obdukciji leša od 04. svibnja 1995. g. (list 16 istog citiranog spisa), te zapisnika o sekciji br. 24/95 (list 13 i 14 spisa). Naime, iz naprijed citiranih dokaza nigdje se ne spominje ime svj. Stojana Alapovića da bi na bilo koji način sudjelovao u krim. obradi predmetnoga događaja. Primjerice iz službene beleške SUP-a Vukovar (list 13 predmeta Kir-210/00) je vidljivo da je na lice mjesta izašla ekipa za uvidaje u sastavu istražnog suca Teofilović Slavka, operativnog radnik SUP-a Vukovar Ljiljak Mić i krim. tehničar Veselinović Jugoslav, a što slijedi i iz zapisnika o uvidaju (list 15 istog spisa). Nadalje, iz ovoga zapisnika o uvidaju je vidljivo da je istražni sudac naredio i obdukciju leša Antuna Kundića, te je obdukcija i obavljena (što jasno proizlazi i iz zapisnika sekcije broj 24/95 (list 13 spisa)). Na koncu o neuvjerljivosti iskaza svjedoka Stojana Alapovića osobito upućuje sadržaj obdukcijskog nalaza o uzroku smrti Antuna Kundića iz kojeg jasno proizlazi da je uzrok smrti traumatski šok, te da je u konkretnom slučaju u citiranom zapisniku sekcije navedena i napomena da se sumnja na nasilnu smrt, a što je sve u suprotnosti sa navodima kao svjedoka saslušanog Stojana Alapovića. Zbog svega naprijed navedenog sud nije povjerovao iskazu kao svjedoka saslušanog Stojana Alapovića.

Opće poznata je činjenica da je i u inkriminiranom vremenskom razdoblju (konac prosinca 1993.g. do lipnja 1995. godine) u Republici Hrvatskoj bio u tijeku oružani sukob dijela lokalnog srpskog stanovništva kojima se pridružila tzv. JNA, a protiv ustavnopravnog poretka Republike Hrvatske, da je na privremeno okupiranom području koji je uključivao i mjesto Dalj i njegovu okolicu došlo do protjerivanja većine nesrpskog stanovništva iz mjesta Dalj, a što je učinjeno s ciljem da se to mjesto učini etnički čistim srpskim naseljem. Također

je notorna činjenica da su preostali mještani hrvatske i mađarske nacionalnosti (a što nedvojbeno slijedi i iz iskaza saslušanih svjedoka Rozalije Kundić, Ivana Bodze, Josipa Lednčanana, Emerika Huđika, Jožefa Kremenerskog, Mirka Kelave, Željka Čokaša, Gorana Medanića, Dorda Jelića, Maria Lazara, Ivana Horvata, Stojana Alapovića) od strane vojnih vlasti tzv. „Vojske Republike Srpske Krajine“ prisiljavani na rad i izvirgavani psihičkom i fizičkom zlostavljanju od strane istih.

Kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. OKZ RH je blanketno kazneno djelo što znači da za njegovo postojanje nije dovoljno da počinitelj izvrši radnje pobliže opisane u zakonskom opisu nego i da to učini kršeći pravila međunarodnog prava i to za konkretan slučaj odredbi čl. 3. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata i odredbi čl. 4., 5. i 13. Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II). Odredbom čl. 3. spomenute Ženevske konvencije propisano je da se sa osobama koje izravno ne sudjeluju u neprijateljstvima (civilima) u svakoj prilici postupa čovječno te je u odnosu na te osobe zabranjeno nasilje protiv života i tijela osobito sve vrste ubojstava, sakaćenja, okrutnog postupanja i mučenja, povrede osobnog dostojanstva, uvredljivim i ponižavajućih postupaka. Člankom 4. navedenog Dopunskog Protokola (Protokol II.) propisuje da sve osobe koje izravno ne sudjeluju ili su prestale sudjelovati u neprijateljstvima bez obzira na to je li njihova sloboda ograničena ili nije imaju pravo na poštivanje svoje ličnosti, svoje časti te će se prema njima postupati čovječno te je s tim u svezi zabranjeno nasilje protiv života, zdravlja i fizičkog ili mentalnog blagostanja osoba, ubojstvo te okrutni postupci kao što su mučenje, sakaćenje ili bilo koji oblik tjelesne kazne, povrede osobnog dostojanstva, osobito uvredljivi i ponižavajući postupci. Članak 5. istog Dopunskog Protokola odnosi se na osobe lišene slobode te propisuje da će prema tim osobama u istoj mjeri kao i u odnosu na lokalno civilno stanovništvo biti osigurani zdravstveni i higijenski uvjeti te pružena zaštita od klimatskih nepogoda i opasnosti od oružanih sukoba, a ako moraju raditi uživati će što se tiče uvjeta rada i što se tiče zaštite na radu pogodnosti slične onima što ih uživa lokalno civilno stanovništvo. Odgovorni za zatočenja ovih osoba dužni su između ostalog u granicama svojih mogućnosti te zatočene osobe ne ugrožavati u smislu njihovog fizičkog ili mentalnog zdravlja i integriteta nikakvim neopravdanim činom ili propustom, a sa osobama čija je sloboda na bilo koji način ograničena iz razloga vezanih uz oružani sukob postupat će čovječno. Člankom 13. istog Dopunskog Protokola, a koji se odnosi na zaštitu civilnog stanovništva, propisano je da civilno stanovništvo i građanske osobe uživaju opću zaštitu od opasnosti koje proizlaze iz vojnih operacija, da civilno stanovništvo niti građanske osobe ne smiju biti predmet napada, zabranjeni su čini nasilja ili prijetnje nasiljem kojih je glavna svrha terorizirati civilno stanovništvo.

U konkretnom slučaju očigledno je da su radnjama koje su kroz inkriminirano razdoblje poduzimali neposredni počinitelji (Novak Simić, Miodrag Kikanović i Radovan Krstinić, a za koje su radnje isti pravomoćno i osuđeni naprijed citiranom odlukom Županijskog suda u Osijeku) prema civilima Ivanu Horvatu, Antunu Kundiću, Ivanu Bodzi, Karolu Kremenerskom, Josipu Lednčananu i Emeriku Huđiku, naprijed citirane odredbe Ženevskih konvencija i povrijeđene. O radnjama koje su neposredni počinitelji istih (i to Novak Simić, Miodrag Kikanović i Radovan Krstinić) poduzimali bio je upoznat i njihov nadređeni, opt. Čedo Jović što se jasno razaznaje već iz dijela njegove obrane kojem je sud poklonio vjeru. Tako je evidentno iz obrane optuženog da je znao da su pripadnici vojne policije do smrti pretukli Antuna Kundića, da su pripadnici vojne policije kojima je bio nadređen maltretirali Ivana Bodzu, te da su pripadnici vojne policije u više navrata zlostavljali pripadnike radnog voda u koji su ulazili ljudi nesrpske nacionalnosti, te da su isti civili.

Očigledno je stoga da je optuženi, a što se osobito ogleda u činjenici da se radilo o školovanom vojniku. Znao da predmetna postupanja vojnih policajaca kroz inkriminirano razdoblje kojima je nadređen, (a između ostalih i vojnih policajaca Novaka Simića, Miodraga Kikanovića i Radovana Krstinića na štetu civila Ivana Horvata, Antuna Kundića, Ivana Bodze, Karola Kremcnerskog, Josipa Ledenčana i Emerika Huđika) predstavljaju gruba kršenja u izreci presude citiranih Ženevskih konvencija i Dopunskog Protokola budući je kao aktivna vojna osoba bio upoznat sa sadržajem istih.

U okviru svojih ovlasti opt. Čedo Jović ne poduzima ništa da se počinitelji tih nedjela kazne i time onemogućavaju u daljnjem protupravnom postupanju. Takav zaključak proizlazi već iz činjenice što iako optuženi zna za „pizdarije“ koje su činili vojni policajci kojima je bio nadređen (premlaćivanjem Antuna Kundića do smrti, višekratno kroz duže vremensko razdoblje zlostavljanje pripadnika radnog voda nesrpske nacionalnosti, zlostavljanje Ivana Bodze, a koje činjenice priznaje sam optuženi u svojoj obrani) isti nisu sankcionirani i ostaju u postrojbi vojne policije kojoj je opt. nadređen. Očigledno je da prema tim osobama nisu poduzete nikakve radnje u cilju sankcioniranja njihovog protupavnog postupanja te onemogućavanja tih osoba u takvom njihovom daljnjem protupravnom postupanju. Umjesto da se od strane opt. poduzmu mjere prema počiniteljima toga djela, poduzimaju se radnje prikrivanja takvih događaja, a što nedvojbeno proizlazi iz načina postupanja u slučaju Antuna Kundića u kojem se načinu postupanja u svezi toga događaja sačinjava dokumentacija neistinitog sadržaja u kojoj se navodi sasvim drugi uzrok smrtnog stradavanja Antuna Kundića.

Tako je od strane SUP-a Vukovar upućen dopis Okružnom javnom tužiocu Beli Manastir u kojem je premlaćivanje Antuna Kundića koje je na koncu rezultiralo njegovom smrću prezentirano kao nesretan slučaj. Naime, uvidom u predmet Krz-42/07 kojemu je bio priklopljen predmet Kir-210/00 utvrđeno je uvidom u obavijesti SUP-a Vukovar o nesretnom slučaju od 31.05.1995. godine upućenog Okružnom javnom tužiocu Beli Manastir (prileži na listu 6 i 7 citiranog predmeta) da je smrt Antuna Kundića prikazana kao nesretan slučaj do kojega je došlo u trenutku kada je Antun Kundić, kojega su Stevan Ristić i Vučković Nenad nakon što su istoga zaustavili u pokušaju bijega i stavili u tovarni sanduk te povezli kamionom, skočio s kamiona dok se ovaj kretao te se na taj način povrijedio „od kojih povreda je najvjerojatnije preminuo u vojnom pritvoru u Dalju tokom noći 3/4. 05.1995.g. ... Uvidom u taj dopis vidljivo je da je 04. svibnja 1995.g. u 20,10 sati dežurni stanice milicije Dalj obavijestio SUP Vukovar da je od strane vojne policije u Dalju obaviješten da je u vojnom pritvoru u Dalju preminuo Kundić Antun, po nacionalnosti Mađar rođen 26. travnja 1946. g. u Erdutu. Uvidom u zapisnik o uviđaju Opštinskog suda u Vukovaru broj KRI-114/95-1., od 04. svibnja 1995. godine (prileži na listu 15 istog spisa priklopljenog predmeta Kir-210/00) utvrđeno je da je dežurni istražni sudac Slavko Teofilović toga dana obaviješten od strane SUP-a Vukovar da je u vojničkom pritvoru umrlo jedno lice i to Antun Kundić, te da je naređena i obdukcija mrtvog tijela Antuna Kundića koja je i obavljena te je u svezi iste sačinjen zapisnik o sekciji broj 24/95 (prileži listu 17 istog priklopljenog spisa).

Imamo li u vidu radnje koje su poduzete u svezi smrću Antuna Kundića vidljivim iz postupanja SUP-a Vukovar (vojna policija u Dalju izvješćuje Stanicu milicije Dalj da je dana 03/04.05.1995.g. Antun Kundić preminuo u vojnom pritvoru u Dalju, o tome Stanica milicije Dalj izvješćuje SUP Vukovar, a odmah potom je obaviješten dežurni istražni sudac Opštinskog suda Vukovar, Slavko Teofilović koji zajedno s operativnim radnicima SUP-a Vukovar izlazi na lice mjesta i obavlja očevid, nakon čega istražni sudac naređuje obdukciju leša preminulog koja se i obavlja, te se obavljaju obavijesni razgovori između ostalih sa Simić

Novakom, Miodragom Kikanovićem i Radovanom Krstinićem, a što sve slijedi iz naprijed spomenutog dopisa SUP-a Vukovar upućenog OJT Beli Manastir), zaključak, koji proizlazi iz već spomenute obavijesti SUP-a Vukovar, da je Antun Kundić preminuo od posljedica nesretnog slučaja, te činjenicu da unatoč saznanjima optužnog o uzrocima smrti Antuna Kundića u smislu mehanizma nastanka ozljeda koje su dovele do smrti Antuna Kundića (premlaćivanje istog), i osobama koje su premlatile Antuna Kundića (i to Novak Simić, Miodrag Kikanović i Radovan Krstinić), činjenicu da te osobe nakon što su o učinjenom izvijestili opt. nisu lišene slobode (a koje ovlasti je imao i opt) i nisu kažnjene te ostaju i u službi vojne policije kojima je opt. Čedo Jović i nadalje nadređen, očigledno je da obavijest o predmetnom događaju na koju se u svojoj obrani poziva optuženi (a gdje navodi između ostalog da je po saznanju za taj događaj telefonom obavijestio načelnika potpukovnika Stojana i pozvao hitnu pomoć te sačinio pismeno izvješće koje je dostavio Odsjeku bezbjednosti u 11. Korpusu, te da je sastavljena kaznena prijava ali mu nije poznato je li ista i podnesena) nije sačinjena te su takovi navodi obrane optuženog očigledno usmjereni izbjegavanju njegove kaznene pravne odgovornosti. Da je kojim slučajem optuženi postupio na način kako to tvrdi u svojoj obrani sasvim je izvjesno da bi počinitelji toga kaznenog djela bili procesuirani i kažnjeni te suspendirani iz službe, a što se u konkretnom slučaju nije dogodilo budući su neposredni izvršitelji ovoga djela (Novak Simić, Miodrag Kikanović i Radovan Krstinić) i nadalje ostali u službi vojne policije 35. Slavonske brigade vojske tzv. „Republike Srpske Krajine“ (što nedvojbeno slijedi i iz obrane optuženog), a niti bi izvješće SUP-a Vukovar o smrti Antuna Kundića upućeno Okružnom javnom tužiocu Beli Manastir (list 6 spisa Kir-210/00) bilo naslovljeno kao obavijest o nesretnom slučaju. O neuvjerljivosti ovakvih navoda obrane opt. govori i sadržaj Glave IV Pravila službe organa bezbjednosti oružanih snaga koja propisuju ovlaštenja i obveze starješina u organima bezbjednosti u vršenju službe. Između ostalog u točki 43. je propisano da kada su u pitanju krivična djela iz nadležnosti vojnih sudova za koja se goni po službenoj dužnosti ovlaštenc starješine organa bezbjednosti mogu osobu lišiti slobode i bez odlaganja privesti istražnom sudu vojnog suda ili najbližoj vojnoj jedinici, točkom 45. je propisana mogućnost organa bezbjednosti za određivanjem pritvora prema osobi osnovano sumnjivoj za počinjenje kaznenog djela iz nadležnosti vojnih sudova. U slučaju smrtnog stradavanja Antuna Kundića (a s obzirom na okolnosti stradavanja je očigledno da bi se radilo o djelu iz nadležnosti vojnih sudova) opt. Čedo Jović ne postupa na propisani način, ne koristi ovlasti koje mu citirane odredbe daju, iako je očigledno već iz njegove obrane jasno i nedvosmisleno da je znao što su učinili imenom i prezimenom podređeni mu pripadnici vojne policije. S druge strane, da je kojim slučajem opt. postupio na način kako to tvrdi u svojoj obrani (a gdje navodi između ostalog da je po saznanju za taj događaj telefonom obavijestio načelnika potpukovnika Stojana i pozvao hitnu pomoć te sačinio pismeno izvješće koje je dostavio Odsjeku bezbjednosti u 11. Korpusu) ta ga okolnost ne oslobađa odgovornosti s obzirom na činjenicu da je bio stvarni zapovjednik postrojbe vojne policije i da kao takav, nadređen osobama koje su usmratile Antuna Kundića, i s obzirom na činjenicu da, iako je znao što su podređeni mu policajci učinili, ne poduzima razborite mjere kako bi ih kaznio ili spriječio da ta djela ubuduće čine (iste nije lišio slobode i nije ih predao nadležnom istražnom sudu, odnosno najbližoj vojnoj jedinici, nego isti i nakon ovog događaja ostaju u vojnoj policiji, a Novak Simić i kao zapovjednik voda vojne policije), a pogotovo s obzirom na činjenicu da i u ranijim slučajevima nečovječnog postupanja prema pripadnicima radnog voda kroz inkriminirano razdoblje (a o čemu je po vlastitom priznanju također imao saznanja) od strane djelatnika vojne policije nije poduzimao nikakve razborite mjere kako bi takva nečovječna postupanja spriječio, a počinitelje istih kaznio.

Ubrojivost opt. Čede Jovića tijekom postupka nije bila dovedena u pitanje.

U izvršenju ovog kaznenog djela opt. Čedo Jović postupao je s izravnom namjerom. Svjestan je da je zapovjednik vojne policije, da je nadređen vojnim policajcima Novaku Simiću, Miodragu Kikanoviću i Radovanu Krstiniću. Zna da pripadnici vojne policije kojima je nadređen nečovječno postupaju prema civilnom stanovništvu, da svojim radnjama istima nanose ozljede i time povređuju tjelesni integritet civilnog stanovništva, ubijaju civilno stanovništvo i da time krše pravila međunarodnog prava, te da su objekt njihovih radnji civilne osobe. Svjestan tih saznanja kao i svoje zapovjedne uloge propušta poduzeti radnje kojim bi se počinitelji protupravnih postupanja kaznili i na taj način onemogućili u daljnjem protupravnom postupanju (nečovječnom postupanju prema civilnom stanovništvu nanošenju ozljeda tjelesnog integriteta civilnog stanovništva, ubijanja civilnog stanovništva) i time jasno i nedvojbeno manifestira svoje htjenje da njemu podređeni nastave s takvim nedopuštenim radnjama kao i na posljedice istih. Time jasno pokazuje i svoje htjenje za počinjenjem ovog kaznenog djela.

S obzirom da su se u radnjama optuženog ostvarila sva bitna obilježja kaznenog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava ratnog zločina protiv civilnog stanovništva to ga je ovaj sud temeljem citiranih zakonskih propisa u izreci ove presude i proglasio krivim.

Što se tiče dokaznih prijedloga ŽDO za saslušanjem kao svjedoka Rozalije Balog na okolnost stradanja Karla Kremenerskog, te dokaznog prijedloga optuženog da se kao svjedoci pozovu i saslušaju Andrija Pašti, Đuro Astaloš, Imra Moger, Tomislav Hajduković, Antun Hodan, Josip Obrtljik, Josip Varga, Pavko Kremenerski, Stjepan Vulin, Andrija Bodza, zatim svjedoka Savić Gorana kao očevica događanja koja se stavljaju na teret optuženom, svjedoka Imru Agotića na okolnost stručnog tumačenja odredbi pravila službe vojne policije i organa bezbednosti, Dušana Grahovca i Dušana Lončara o saznanjima glede događanja i stradanja Antuna Kundića i ulozi i dužnosti optuženog, da se pribave od PU osječko-baranjske PP Dalj podaci o podnošenju kaznenih prijava povodom smrti Antuna Kundića protiv Stevana Ristića i Milovana Petrovića te da se putem međunarodne pravne pomoći zatraži od Republike Srbije vjerodostojne podatke o formaciji i sastavu 35. slavonske brigade tzv. „Vojske RSK“ te podatak o osobi zapovjednika vojne policije u toj brigadi, sud je iste odbio kao nevažne budući su s obzirom na izvedene dokaze na glavnoj raspravi, a i samu obranu optuženog činjenice koje bi se utvrdile predloženim dokazima, već utvrđene, te se izvođenjem istih očigledno ne bi utvrdile neke drugačije za ovaj predmet relevantne činjenice.

Odlučujući o izboru, vrste i mjere kazne sud je imao u vidu stupanj krivnje optuženog, pogibelnost djela i svrhu kažnjavanja. Od olakšavajućih okolnosti sud je optuženom uzeo u obzir dosadašnju neosuđivanost, dok mu od otegotnih okolnosti nije našao niti jednu.

Analizirajući navedene olakotne okolnosti i nedostatak otegotnih okolnosti, ovaj sud je bio mišljenja da se svrha kažnjavanja može postići jednom bezuvjetnom kaznom zatvora u donjem minimumu propisane kazne za ovo kazneno djelo zbog čega ga je temeljem citiranih zakonskih propisa u izreci presude za počinjeno kazneno djelo i osudio na kaznu zatvora u trajanju od 5 godina cijeneći da će se svrha kažnjavanja postići upravo izrečenom vrstom i mjerom kaznene sankcije.

Temeljem citiranog zakonskog propisa u izreci presude optuženom se vrijeme provedeno u pritvoru u razdoblju od 07. srpnja 2008. godine pa nadalje uračunava u izrečenu kaznu zatvora.

Temeljem citiranog zakonskog propisa u izreci presude sud je optuženom izrekao i sigurnosnu mjeru protjerivanja stranaca iz zemlje u trajanju od 5 (pet) godina počev od pravomoćnosti presude s tim da se vrijeme izvršenja kazne zatvora ne uračunava u vrijeme trajanja mjere. Naime, opt. Čedo Jović nije državljanin Republike Hrvatske, a s obzirom da je proglašen krivim za teško kazneno djelo i to ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH i s obzirom na njegovo držanje u svezi počinjenja istog, te je očigledno da postoje uvjeti za izricanje citirane sigurnosne mjere budući postoji opasnost da bi optuženi mogao počiniti neko kazneno djelo.

Temeljem citiranog zakonskog propisa u izreci presude optuženi je u cijelosti oslobođen obveze snošenja troškova kaznenog postupka budući bi po mišljenju suda bilo dovedeno u pitanje uzdržavanje optuženika kao i osoba koje je po zakonu dužan uzdržavati.

U Osijeku 18. veljače 2010. godine

ZAPISNIČAR

PREDSJEDNIK VIJEĆA – SUDAC

Željka Avdić, v.r.

Darko Krušlin, v.r.

POUKA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka pismenog otpavka presude. Žalba se podnosi pismeno u 3 (tri) istovjetna primjerka ovome sudu, a o njoj u drugom stupnju odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu.

DNA:

1. Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku, br. K-DO-52/08.
2. Opt. Čedo Jović, Zatvor u Osijeku, Osijek.
3. Branitelj Tomislav Filaković, odv. iz Osijeka.



Za točan otpavak – ovlaštenu službenik:
MIRJANA DELALIĆ